

daget Noget, selv om han havde været paa Stedet og var kommen meget hyppig paa Anstalten, at Aktieselskabets Fabrikdirektor, der daglig kom paa Anstalten, Ingenting har mærket. Altsaa, naar det private Aktieselskabs Direktør, som daglig indfandt sig, og som havde megen Anledning ogsaa i sit eget Aktieselskabs Interesse til at se godt efter, ikke opdagede Noget, er det meget sandsynligt, at en Anden heller ikke vilde have gjort det, men saa meget sikkrere er det, at der ikke kan være Tale om, at en Direktør, der ikke bor paa Stedet, og som kun kommer der enkelte Gange, eller at Fængselsdirektøren her i Kjøbenhavn, som ligeledes, da han har Bolig her, maa indskrænke sit Tilsyn med Fængslet til at foretage en jævnlig Inspektion, har nogen Skyld deri. Endnu mere klart er det, at de Folk kan man virkelig ikke tillægge nogen Skyld for, at de ikke ved Inspektionen have kunnet opdage Noget om de stedfindende Misligheder. Det er temmelig klart, at det vilde jo være et ligefremt Tilfælde, om de opdagede Noget; thi det staar jo klart, at alle Vedkommende sørge naturligtvis nok for, at der Intet passerer i det Dødblik, at Inspektionen staar paa, og man kan nu en Gang ikke se paa Folk, at de stjæle eller hæle, og heller ikke kan der være Tale om, at man skulde kunne ved en almindelig Betragtning af Beholdningerne eller Sligt blive opmærksom paa, at der mangler noget Væsentligt. Det maa jo nemlig erindres, at alle disse Tyverier og Bedragerier, der her er Tale om, have bestandig dreiet sig om forholdsvis smaa Ting, som kunde forsvinde, uden at Noget lagde Mærke dertil. De ere gjentagne hyppig, men de have kun dreiet sig hver Gang om forholdsvis smaa Ting, som kunde forsvinde, uden at Noget lagde Mærke dertil. Nu mener jeg rigtignok, at der ikke kan være Spørgsmaal om at lægge noget Ansvar enten paa Direktøren eller paa Fængselsdirektøren her i Kjøbenhavn. Denne Sidste har offret al den Tid og Flid, man paa nogen Maade kunde forlange, paa denne Sags Oplysning og paa at tilvejebringe Orden i denne Anstalt igjen. Han har i den Anledning tilbragt en lang Tid derovre og har som en ældre, svagelig Mand anstrængt sig i høi Grad derved og paa en Maade, som fortjener et Paastjønne, mulig ogsaa paadrager sig et alvorligt Sygdomstilfælde derved, at han i en ældre Alder har paataget sig et saa betydeligt Arbejde som det, selv at tage Sagen i sin Haand og forsøge paa at restituere Ordenen i Anstalten. Det er altsaa saa langt fra, at der bør rettes nogen Bebreidelse mod denne Mand, at det maa

nævnes med Paastjønne, at han har offret sine Kræfter i sin fremrykkede Alder derpaa.

Jeg kommer nu til at gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til Slutningen af den ærede Ordførers Foredrag igaar. Der savnes jo naturligvis enhverjombest virkelig Forbindelse imellem denne Regjering og de her omtalte stedfundne Misligheder; der savnes selvfølgelig enhverjombest Forbindelse. Naar man skal til at stille en Forbindelse op i denne Henseende, er man jo inde i Fantasiens Verden, saa er man aldeles udenfor, hvad der er støttet paa reelle Grunde, og naar man først kommer ind i Fantasiens Verden, gjør det ikke saa stort med lidt Mere eller Mindre; det gjør Ingenting til Sagen. Jeg kunde naturligvis nok mærke, at det var den Retning, hvori man skulde styre i disse Fantasibevægelser, som den ærede Ordfører foretog igaar, at det skulde godtgjøres, at Alt dette her kommer af den provisoriske Finantslov i 1877. Jeg ser mig nødsaget til at gjøre et Par Bemærkninger i den Anledning, skjøndt jeg tilstaa, at jeg tilbørlig ser mig derved, fordi jeg virkelig er i Tvivl, om det er sømmeligt for fornuftige Folk at diskutere saadant Noget, om det virkelig kan siges ikke at ligge dybt under, hvad der kan være Tale om, at fornuftige Folk kunne diskutere. Men jeg forestiller mig, at den ærede Ordførers Tankegang og Raisonnement maa være det, at han vil ligesom sige: Ja, naar Folk se, at en Regjering uden Rigsdagens Bevilling har anvendt Penge, har fortsat Statsstyrelsen, i Stedet for at lade Alt gaa itu, da man ikke kunde blive enige om en Finantslov i 1877, naar Regjeringen i Stedet for at lade Alt standse og almindeligt Anarki indtræde har fortsat Statsstyrelsen i 1877 og i den Anledning benyttet Penge, som ikke vare bevilgede ved ordinær Bevilling, er det en saadan Krænkelte af den almindelige Retsbevidsthed, at Folk maa tro, at Alt saa er tilladt, og at navnlig de, som ere afhængige af Regjeringen, Regjeringens Embedsmænd og Underordnede, heri maa finde en tilstrækkelig Hjemmel til at stjæle eller hele osv. (Ordføreren: Ikke ganske). Saaledes omtrent maatte jeg opfatte det. (Modsigelse af Ordføreren): Var det ikke saaledes? Det var den ærede Ordførers Tankegang, jeg kunde i det Mindste ikke forstaa den anderledes. Det forekommer mig nu at være klart, at dersom det virkelig er Tilfældet, at den provisoriske Finantslov, der udstedtes i 1877, har tilsvøiet den almindelige Retsbevidsthed et saadant Saar, saa bærer dette ærede Things Flertal et Ansvar derfor, som aldrig kan afvaskes (Modsigelse). Ja, det maa De undskyldte, De bærer